

Aventures del pobre Medes

Medes, davant del mirall que té penjat darrera la porta de la seva habitació, va fent-se i desfent-se el nus de la corbata. Ja se n'ha canviat dues o tres, però totes són prou velles, malgrat que la seva mare les hi ha planxat molt curosament, tot dient-li que havien quedat com noves. Sí, sí, però el nus no acabava de quedar prou bé tal com ell volia, i li quedava arrugat. És com el vestit, que encara que ell conserva molt la roba, el caient del pantaló, no és mai com a Medes li agrada. Voldria que li caiguessin com al senyoret Damià, el fill del patró del despatx; aquell sí que porta bons vestits i bones sabates, a més no li cal anar a treballar, té més de vint anys i encara continua estudiant, no se sap ben bé el què... és la sort de tenir un pare ric.

Ara Medes ja s'ha enllustrat les sabates que li han quedat lluentes com una plata. En això sí que hi té la mà trencada, sempre es fixa en els cirabotes de les Rambles que donen aquells cops de drap a la sabata per fer-la més lluenta, ell ho fa igual. Ara ja s'ha posat l'americana per sortir; és diumenge, a casa no hi ha res per arreglar, i avui per Medes, és molt important; té de sortir amb la Quimeta, aquella noia del despatx, que tots diuen que és molt coqueta, però és tan bonica... Fins fa poc, havia festejat amb en Rovira, però es veu que han renyit. Ahir, dissabte, la Quimeta li va

proposar acompanyar-la a Montjuïc a fer unes fotos per un concurs.

Medes no cabia a la pell, li agradava tant la Quimeta!! Ell no havia sortit mai amb cap noia i això era una gran novetat. Seria veritat que podria tenir una promesa com algun altre?

La seva mare ara li diu que no vingui tard; avui farà arròs. Aquella veïna del primer pis, que té una parada a la plaça, li va donar tot de colls, pedrers i potes de pollastre, —això farà un bon arròs...

Tot baixant pel carrer gran de Gràcia, Medes tremola d'alegria i està content, tot el seu cos riu i dringa com una campana. Va fent castells en l'aire, és tan bonica la Quimeta, potser s'arribarien a casar i tot. Va pensant que a la Quimeta li agradaria molt la seva mare, tan bona i tan servicial. Una jove així no aniria pas malament a casa.

Passeig de Gràcia xamfrà a Diagonal, Medes va mirant com passen els cotxes que se'n van a fora un darrera l'altre en una corrua que no s'acaba mai. Va mirant a les escales del «metro» per veure si puja la Quimeta, que viu al cap d'amunt de Gràcia, per allà a la Plaça dels Josepets.

Quan ella arribi decidiran com aniran a Montjuïc, si amb el «metro» fins la Plaça d'Espanya, o pel Paral·lel amb el funicular.

Medes, es va fent un garbuix d'idees; el seu cap no para de pensar... Si fos

veritat la preferència que li ha demostrat la Quimeta en demanar-li que l'acompanyés a Montjuïc després d'haver renyit amb en Rovira, això era una complaença que Medes agraià i li donava motiu per a pensar moltes coses. I si la portava a casa, després d'anar a Montjuïc, amb qualsevulla excusa? Allò del casament amb la Quimeta li anava donant voltes al cervell. És clar que el piset on vivia amb la seva mare era molt petit, però també pagaven molt poc lloguer. Si la Quimeta s'hi avenia... tot es podria arreglar, al cap d'avall la seva mare era de tan bon conformar. Es podrien quedar l'habitació del davant, on encara dormia la seva mare i ella podria dormir a l'habitació de Medes. Arreglarien tot el pis, fins faria canviar la cuina que ja era tan vella.

Medes no s'ha donat compte del temps que passa. Ja és prop de la una i fa gairebé una hora que està allí plantat, esperant, i la Quimeta no arriba. Va mirant-se la gent que surt per la boca del «metro», pujant les escales.

Ara veu que el que puja les escales entre mig d'una gentada és en Rovira, que es dirigeix directament a ell, com si ja sapigués que l'havia de trobar al costat de la barana. «Hola, Medes!!, què tal?» Medes li allarga la mà, però sense trobar les paraules per respondre, mirant si per les escales puja la Quimeta.

En Rovira, donant-se compte de l'expressió de cara de Medes, li agafa el braç: «Mira, Medes, tot havia estat un mal entès, la Quimeta i jo fa dos anys que anem junts i per una simple baralla d'enamorats no cal fer tant soroll, jo l'estimo i ella a mi... El que passa és que com que és tan impulsiva... però tu ja ens coneixes... ja pots suposar que ella no vindrà i et demana que la dispensis. M'espera a baix del «metro» per anar nosaltres a Montjuïc... en fi Medes... a reveure...»

Medes puja sense esma pel carrer gran de Gràcia cap a casa seva. Ja no li dringa el cor com una campana. Està trist. Ara, tot de cop, pensa amb la seva mare i aquell arròs fet de colls, pedrers i potes de pollastre que sa mare li ha preparat, gràcies a aquella veïna del primer pis que té una parada a la plaça.

M. V. Tarradellas

Comercial D A P

Al servei dels clients

Accessoris per motos i cotxes

Estufes

Aparells de sò

Cta. La Sagrera, s/n. «Can Joanet»
SANTA EULALIA DE RONÇANA